

de plasserparadox
nick j. swarth

Uitgeverij IJzer
Utrecht

1980 – De plasserparadox

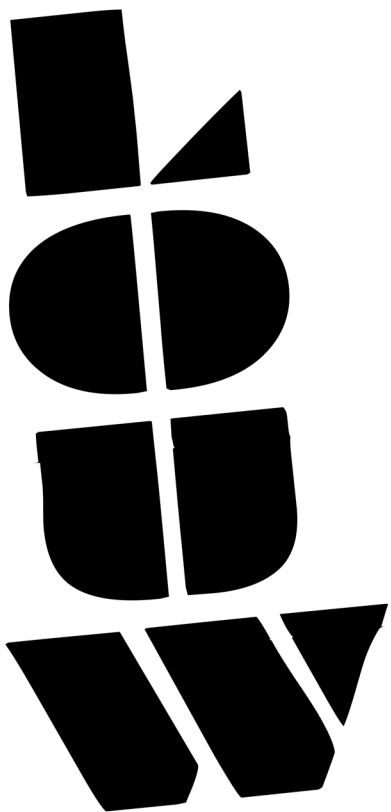
LOUW.....9
Emiel de B. ontwaakt --- Public Image Ltd. --- Theme --- Generiek --- De stad en het verlangen --- Het klootjesvolk --- Seksueel gebruikt worden --- Nog ruikt de stad naar de dood --- Business as usual --- Biel stapt uit de kou --- Rapen, nieten en vergaren --- Bier voor de mier, zei de pier --- De eikenprocessierupsvlinderbom --- De Werkgroep Seks --- In 't Abattoir

SPROKKEL.....63
Fijn dat ik fiets --- Een paradepony met een stokmaat van 55 cm --- Schijt aan de burgerlijke gêne --- De poll van de Pedaalemmer --- Het COC wil en moet ruimte... --- Light, camera, action! --- Waar is Biel? --- De Nieuwe Revolutie in gang gezet --- De Hetze --- Naar het liefdesgesticht --- Als de liefdeszuster huilt--- Volksverlakerij, een PA-student onwaardig --- Een consult van Dr. Pink --- Bitterballen bij Shemp --- ¡Vámonos con Pancho Villa! --- Vaarwel aan het vlees --- De Kruikenzeiker vs. Manneken Pis --- Samenweerders en afzweerders --- Dan maar niet naar Den Opstoet --- De plasserparadox --- Vanilleseks en brandbommen --- Lekker is maar ene vinger lang --- Waar is Ratel? --- Langs het spoor lopen is illegaal --- Wie is Dr. Pink?

WIND.....163
Een korte cursus speculeren --- Een korte cursus kraken --- Zie gindse vrijstaat lonken --- De kamer van Chloë Rundholz --- Vader Staat waakt over U en de Uwen --- Waarin de Vondel Vrijstaat valt --- Waarin oorlog ophanden is --- Chloës droom (niet te missen) --- Berberbaas Botje en de jukebox --- Brood, rozen en een versierde kut --- Hinderickx, Winderickx en Hoendervangers --- Hoed u voor de getekende --- Roos barst uit in tranen --- Daar komen de Romeintjes --- In het rijk van de Romeintjes --- Zonder wolvin geen Romeintjes --- Van Jan die Yani heet of Calli --- Waar is Igor?

--- Quo vadis --- Rare jongens, die Romeintjes --- Vier kribbige mannen --- Even een luisje knappen --- Hoe ruikt een revolutie? --- Het Komitee Anti-Koningschap (KAK) --- Buttons, bommen en berenlullen --- Breek de atoomketen (1) --- Bitterballen in het zwarte woud --- Je verzoenen met de dag --- Hello Gorgeous! --- De meest ridicule held is een poot --- Oma's Insula Pomorum --- Paniek bij de formule $W^1 = C+V+M$ --- Zielsangst in de disco --- Het Nachteiland van Braecken --- Ook aan Pak-Ratel-Dag komt een eind

GRAS.....309
Weinig sympathie voor Féin O'Main --- Iemand heeft het licht uitgedaan --- Het is donker bij de soos --- De wereld volgens Hrundi V. Bakshi --- Dokter, ik heb een lul ingeslikt --- Wordt u al geholpen? --- Een donders kijkdozengala --- Geen woning, geen kroning --- Biel valt over een poef --- Nauke schrijft een brief aan Ratel --- Nauke zet Ratel aan de kant --- De neon code --- Moesakwôtin-sasjān, oi, oi, oi! --- Quasi-notulen van de flikkergroep --- Iedereen komt van ver --- Aprilse grillen --- Sneeuw op het feest van Daaf --- Zapuzanu zapuzanu zapuzanuzap --- Het paviljoen van een petomaan --- Groeten uit Rattendam --- A black & white statement --- Ratel - PA Oude Dijk: nuhl – nuhl --- Het raadsel van de naakte arrestant --- Kraken wordt strafbaar --- Aanhoudend te koud --- Klabakkenblauw, of: sla vaker een kraker --- Op 1 april doe ik wat ik wil --- Bleeker, Trui & Delphine van Doom --- Juul gaat, Trix komt, wij blijven

Emiel de B. ontwaakt

Als Emiel de B. op een avond uit zijn slaap wordt geknikkerd door een klank als een driftige stomp weet hij aanvankelijk van voren niet dat hij van achteren leeft. In de verstrooide zone tussen slapen en waken hoort hij gepruttel en geruchten, die dan weer extreem dichtbij, dan weer veraf klinken. Het ruikt sterk naar benzine. Door een kier in het rolluik drijven macabere dampen.

Maar als hij zijn ogen opslaat, ziet hij geen rook. In de duisterblauwe waas van een kluwen kerstlampjes wordt hij zich traag bewust van zijn romp, die zwaar drukt op de onvaste bodem van wat dan wel een bed zal zijn.

Dit is een kamer.

Zijn kamer.

Hij ziet geen rook. Ook geen rolluik, al weet hij dat het er is en dat hij het dichtdeed aan het einde van de nacht, want dat is wat hij routinematig doet als hij thuiskomt. Dicht dat ding, voor het daglicht zich opdringt en vrijpostig overgeeft aan ongewenste intimiteiten. Eigenlijk zou hij hier niet meer heengaan. Voorlopig dan toch. Gehinderd door het staalwol in zijn harses komt hij stram tot een constatering. Die luidt dat het op de automatische piloot is gebeurd.

Met zijn spieren in de nulstand zoeken zijn zintuigen naar aanknopingspunten. Nu het gehoor is ontsnapt aan de verstrooide zone laten de geruchten zich eenvoudiger duiden. Hij onderscheidt een motor, een auto, die stationair tuft onder zijn raam. Een kever van het soort waarin de lokale wetshandhavers zich verplaatsen, weet hij, maar al te bekend met het gesnor van de koelventilator achterin. Erbij staan minimaal een man en een vrouw, die over het geluid van de motor heen een gesprek trachten te voeren.

Emiel de B., door zijn schaarse makkers gekend als Biel, tilt moeizaam zijn benen over de rand van het bed en plant zijn poten in de scherven op het smerige tapijt. Omdat hij onverkort suft in de armen van Morpheus heeft hij het pas in de gaten als hij zich verheft. Als door een slang gebeten, duikt hij ruggelings terug op bed en

betast geschrokken zijn voetzool. Er steekt een stuk glas uit de huid. Koffielikeur, echt? Het ruikt naar koffielikeur. Als hij het verwijdert loopt er een straaltje bloed langs de hiel. Met een smoezelige zakdoek dept hij de wond.

Vraag: dronk ik Grand Marnier voor ik ging slapen? Is de bourbon soms op?

Vraag: hoe breek je een glas op tapijt?

Vraag: staan er juten voor de deur?

Als ik het rolluik omhoog trek, vergaat je horen en zien. Behalve als ik voorzichtig de latten uit elkaar trek, zonder ze op te rollen. Kan ik door een spleet kijken. Shit, ik stik. Mijn strot is droger dan een scherf. M'n tong kleeft in m'n bek. Wie bekommert zich om deze gekwelde? Wacht.

Hij drukt zich moeizaam omhoog en stapt voor de tweede keer in het glas. Hij onderdrukt een kreet (buiten staan flikken!), maar de ontzetting moet er toch uit en ontsnapt aan zijn hals als een hoge, haast onhoorbare, dierlijk schrille gil. Hij hinkelt op één been door de schemerige ruimte, niet omdat het zo zeer doet, eerder reflexmatig, en om te vermijden dat het echt zeer gaat doen als hij zijn pikkel opnieuw op de vloer zet en de glassplinter verder in de zool jenst.

Leunend tegen de openstaande deur van een inbouwkast inspecteert hij de schade. Dat is geen splinter, dat is een half glas. Hij voelt het bloed wegtrekken uit zijn hoofd, van zijn hoofd naar zijn voeten, waar het wegstroomt als hij het glas uit het gat rukt. Je kunt er je hand onder houden, bij wijze van kommetje. Het zijn toch maar een paar druppels. Kijk, het bloeden wordt al minder. Biel likt het bloed van zijn hand. Er zwelt nog een druppel aan, maar verder dan de plek van de wond komt ie niet. Een veeg met je vinger, een lik, en weg. Alsof er niets gebeurd is. In de wazige ruimte, die de zijne is zonder dat hij eraan hecht, schimmelen de witte muren als lakens. Zijn dikke ogen zijn gewend geraakt aan de donkerte. Maar van het weinige dat er staat, weet hij ook zonder licht de plek. De degelijke, verstelbare rookstoel met het verticale patroon in de plezante tinten geel, gebroken wit, beige en bruin; het uit een spaanplaat en een kistje geknutselde salontafeltje, in een artistieke bui voorzien van een geometrisch vlakspel in de kleuren van de coloradokever, geel en zwart op wit; en de zozo gitaarversterker naast de inbouw-

kast, die zijn technische begrenzing compenseert in de hoedanigheid van zitmeubel en waarheen Biel afwezig zijn kont dirigeert, in een nadere poging de geest van de weigering te bezweren.

Een man en een vrouw. Minimaal. Sinds wanneer gaan er vrouwen mee op patrouille? Bij de kinder- en zedenpolitie, ja. Als typiste of telegrafiste, zeker. Dat is hun natuurlijke plek in het Don Balzakenkoor van de Heilige Hermandad. Maar op patrouille? Of is dat wauwelend wijf juist degene die ze hebben aangehouden en aan een derdegraads wordt onderworpen?

Het antwoord laat niet lang op zich wachten. Beneden kraakt de sleutel in het slot van de voordeur en van de persoon die de gang inloopt en nog iets roept over haar schouder herkent Biel de stem. Het is de bewoonster van het vertrek naast het zijne, een onversneden feministe, wier rigiditeit danig afbreuk doet aan haar sociale potentie. De deur valt dicht. Hee, daar is die klank, die driftige stomp! Dat is het ja, een claxon. Zo luid als ie daarstraks doorkwam, zo lullig klinkt ie nu. Dag schat, een laatste boer ten afscheid, honk, honk.

En de kever hobbelt weg.

Bang voor de wout? Wie is er bang voor de wout? In een cel ben je een stuk beter af dan in de tengels van de Grote Broer Van, die het liefst je organen door je bek naar buiten zou rukken om ze fijn-gesnipperd en met een gefruït uitje op hoog vuur af te bakken. Hij zou hier niet meer heengaan. Voorlopig dan toch. Het zal wel op de automatische piloot zijn gebeurd. Dat is me een lijpkikker! Lieden waar je niet om vraagt en die er toch zijn: je pa, je ma, een broer of zus, een ruftende familie proletentuig en een automatische piloot. Hij moet een naam hebben. Je moet hem een naam geven, zodat je weet wie je de fictieve huid vol scheldt. Dat scheidt een band. Biggles misschien, precies het soort van racistische kastpoot waar een mens graag op kankert. So, where the hell was Biggles when you didn't need him? Huh, huh?!

Ik geloof dat ik wakker begin te worden.

Public Image Ltd.

In de inbouwkast staat de geluidsinstallatie. Een Technics Direct

Drive Automatic Turntable System SL-D2, een Sansui Integrated Amplifier A-40, twee Bose boxjes van het type Capella. Het is allemaal niet om over naar huis te schrijven.

Biel pakt de arm van de haak en tilt hem naar de draaitafel, die als op commando begint te draaien. Hij plaatst de naald op de plaat waarmee hij 's nachts is geëindigd, niet waar de rand hoger is en de aanloopgroeven vervaarlijk tikken, in ieder geval bij oudere elpees, maar precies tussen genoemde naaldverslinders en de eerste track in, en draait met zijn andere hand vrijwel in dezelfde beweging het volume van de versterker open. Behoorlijk trefzeker voor iemand die een kwartier geleden nog geen antwoord wist op de vraag of hij überhaupt bestond, en zo ja, tot welke soort hij behoorde en tot welke kunne hij gerekend moest worden.

Die van de *Operating Instructions* willen dat je met je fikken van de arm afblijft, dat je eerst de armklem losmaakt, de armliftheboom in de omhoog-stand zet, de arm boven de gewenste groef brengt, dan de armliftheboom in de omlaag-stand zet, zodat de arm langzaam op de elpee zakt en het afspelen begint. En dat heeft Biel aanvanke-lijk ook netjes gedaan. Zo'n drie tot vijf keer. Daarna nooit meer. De nieuwe benadering resulteerde tot op heden slechts eenmaal in een stuitende naald, toen de arm eerder uit zijn vingers viel dan de bedoeling was. De naald hobbelde over het vinyl in de richting van het gaatje en kwam tot stilstand op het label, zo plat als een geplette luis, een onkostenpost van vijftig gulden. Maar als je een routine vaak genoeg herhaalt, zit een handeling tenslotte in het geheugen van het lichaam, tot in de kleinste fractie. Het lichaamsgeheugen heeft te maken met overleven. Zeggen ze. Daar mag je het draaien van een plaat toch zeker wel toe rekenen? Volume op peil? Volume op peil.

Eenmaal in de groef ruist de naald naar de eerste aanlegplaats. Als Biel grijpt naar het lint van het rolluik klinkt er uit de verte een gil. Een wiel begint te draaien, log, onvast. Trillend slaat de motor aan, uit de roffel stort traag een vloed aan schelle, venijnige klanken, die zwabberen, als bij een schijf waarvan het gat niet in het midden zit. Dit is geen dronken, door slepers verlaten boot, ten prooi aan onstuimig trammelant, maar een dronken vrachttrein in een akker-

land dat log op de aarde drukt, ver voorbij het oog van de storm, het gegroefde, benevelde aangezicht van een lugubere heerschappij waarin rottende stoppels het verleden markeren en de bagger riekt naar dode taal. Voorbij de mot, de onmin, de stront trommelen de wielen log op de rails, elke slag tot het uiterste opgeschort. Gaan waar het spoor verdwijnt. De blik blijft op de vette bruine aarde. Soms liggen er nog bielzen, soms alleen maar grind. Grimmig dendert de massa voort, om bruusk te schakelen naar een serie snerpende tikken onder de gordel. En terwijl je voorovergebogen staat te happen naar adem wordt het register kortstondig opengetrokken, een gebaar van goede wil naar de smalle luchtstreep aan de einder, om al snel weer gierend weg te zakken in de bloedbodem. De giller komt weerom, dichterbij het oor nu.

AAAAARGHH! AAARGHH! HAH! _____
AHAHAHAHA!

Hotel Terminus. Is dat je wagon, daar langs het spoor? Is dit het moment, het tijdstip van het benul? Er zijn haltes gepasseerd. Ze hadden melige namen die je stof tot nadenken gaven. Is het wenselijker om iets te kunnen inzien, of om te kunnen uitzien naar het verborgene, het braakliggende? Het obscure lonkt.

- θi:m, zegt Biel, nog voor de giller, en geeft een ferme ruk aan het luiklint. De straat is leeg. Biel is leeg. De straat staat vol plassen. Biel staat droog.

Verscholen onder zijn nest staat een jampot vol urine. Als hij wakker wordt omdat hij nodig moet, gaat hij nooit naar de gezamenlijke plee. Hij heeft geen zin om een van de huisbewoners tegen het lijf te lopen. Ze maken zich op om aan de arbeid te gaan of zich anderszins te storten in het maatschappelijk leven, de veters gestrikt, de tanden gepoetst en bereid tot een stevige babbel met om het even wie.

Da's fijne, bijna kleurloze pies, denkt Biel. Ochtendpis bevat heilzame stoffen. Formeel is dit geen ochtendpis, maar zijn laatste plas voor hij in bed kroop. In zekere zin dus wel ochtendpis. Er is een boeddhistische monnikenorde die al 2.500 jaar pis drinkt. Elke dag, geheel volgens de schrijftuur. En wat goed is voor een bende blinde ijveraars uit Azië is toch zeker goed voor Biel uit X-Burg? Hij walst het nat, maakt het aroma vrij. Niet echt een fruitige plas. Weinig power en complexiteit. Denkelijk valt de lengte van de afdronk te

verwaarlozen. In één teug leegt hij het glas. Een hint van koffielikeur, echt?

THEME

De kwestie van het thema. Net als een film heeft een boek een motief nodig, een soundtrack. Romans die geen soundtrack hebben, verdorren als onkruid op verschroeide aarde. U kent ze wel, want u hebt ze gelezen. Natuurlijk, dat geeft niemand graag toe. U hebt er tenslotte geld aan besteed, er uw zuurverdiende citroentjes voor uitgeknepen en u voelt zich bekocht, gelijk de kat in de zak. Dus u geeft er liever geen gerucht aan. Begrijpelijk. Het is al erg genoeg dat u bij elke blik op uw boekenverzameling wordt geconfronteerd met de ruggen van die inferieure maakfels, die venerische wratten op de ongewassen huid van de belletrist, al kunt u het – als rechtgeaard Nederlander – ook weer niet over uw hart verkrijgen om er komaf mee te maken, zodat ze hardnekkig het aanzien van uw boekenkast én uw humeur blijven bepalen.

U vervloekt hartgrondig de redacteur, die liever wervende blurb op de achterkant schrijft, dan manuscripten te selecteren op basis van kwaliteit. Daar bent u toch maar mooi met heel uw hebben en houwen ingestonken. Haar meest rauwe, pijnlijke en schurende thriller tot nu toe, ze weet opnieuw als geen ander een hedendaags tijdbeeld te vangen. Sure. Aangrijpend, ontroerend, spannend en vol geestige scènes: een verhaal dat je met weemoed uitleest omdat de personages stuk voor stuk onder je huid zijn gaan zitten. Allicht. Een verhaal van verlangen en opportunisme, overmoed en dood. Minstens. Een verhaal over macht, jaloezie, geestig en verontrustend: een onmiskenbare [naam van de auteur]. Zeker weten. De roman waar zijn indrukwekkende leger fans reikhalzend naar uitkijkt. Uw geduld wordt beloond: het is een schaamteloze roman. Vanzelf.

Mensen die het kunnen weten zeggen het! Dit boek is echt een aanrader om te lezen als je zwanger bent. De vonken vliegen ervan af! Heerlijk!! Wie had er ooit gedacht dat een mens in z'n leven uitroeptekens tekort zou komen!!! En u maar naar de boekhandel rennen, zwalkend over de verbrande aarde, waar de flora en fauna welig tieren, toch minimaal in de kiene kopjes van salesmanagers. Een bekocht mens weet zich bovenal vervuld van gêne. Een